

Huisarts André van Loenen heeft een dokterspraktijk en is directeur van Medisch Centrum Zaan zorg waar verschillende hulpverleners met elkaar samenwerken. Om de week schrijft hij voor deze krant.

Een dino voor een diagnose

„Wow, een dino!”, roept een klein jongetje. Mijn spreekkamerdeur staat open en vanuit de gang ziet hij de dinosaurisonderzoeksbank die voor kinderen is aangeschaft. Kinderen geven er altijd geweldig reacties op. Ik kijk in mijn agenda. Isabelle staat op mijn spreekuur, 3 jaar oud. Ze heeft sinds 2 dagen koorts en flinke diarree. Ze is suf en eet en drinkt bijna niet. Met deze informatie vorm ik altijd een beeld van de situatie die ik denk tegen te komen in de wachtkamer: Isabelle die lamlendig in de armen van een ouder wordt meege dragen. In de wachtkamer roep ik Isabelle. In eerste instantie reageert er niemand, maar een tweede keer staat de oma van Isabelle op. „Volgens mij is Isabelle richting uw kamer gelopen.” Het nut van de dinosaurus wordt duidelijk als ik mijn spreekkamer binnenloop en Isabelle erop zie zitten. Ik word daar blij van, want het is duidelijk dat ze niet suf is, genoeg kracht heeft en ze lekker wil spelen. De kans dat ze uitgedroogd is, is nihil. Isabelle heeft wel koorts, 39,3 graden. Ze biedt flink weerstand in het keel- en oronderzoek. Oma weet haar bijna niet in een houdgreep te houden en ik moet al mijn tips en trucs uit de kast halen. Het lukt gelukkig.

Haar tong en lippen zijn vochtig, ze heeft geen keelontsteking, maar wel een flinke oorontsteking. Daarnaast heeft ze buikgriep. Met het advies om paracetamol te blijven geven, frequent limonade aan te bieden en kleine beetjes eten, zwaai ik Isabelle en oma gedag.

Ik roep Martin, 14 jaar oud, samen met zijn moeder binnen. Het gaat niet goed met hem. Hij is somber, er komt niet veel uit zijn handen en hij spreekt weinig af met vrienden. Ook op school gaat het niet. Zijn ouders zijn vorig jaar gescheiden en mogelijk is dat een van de oorzaken. Ik heb hem al naar het jeugdteam verwezen. Met tranen in haar ogen vertelt moeder dat Martin zich vanochtend met een scheermesje in zijn onderarm heeft gesneden om te 'ontstressen'.

Martin laat een diepe snijwond in zijn linker onderarm zien. Aangezien Martin al onder behandeling is via het jeugdteam, kan ik niet meer doen, dan de wond hechten en ze sterkte wensen. Ik merk dat het me flink heeft geraakt. „Kon ik hem nog maar met jou blij maken”, zeg ik, kijkend naar de lachende dino.

